

ikke blot erstatte denne, men enhverjomhelst anden Skade, der sker ved det Offentliges Foranstaltning. I ethvert Tilfælde er der dog vistnok ikke nogen Grund til at henvise Erstatningen til Kommunekassen, da det jo ikke er en kommunal Sag, men Bidraget bør udbedes af Statskassen. Med disse korte Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Vedtagelsen af Vindringsforslaget.

Udbretten: Ved denne Sags 2den Behandling udtalte den høitærede Minister, at han var i Stand til at give saadanne Oplysninger, hvoraf det vilde fremgaa, at min Opfattelse af den af mig foresaaede Assuranceforenings Stilling ikke var rigtig, men hvormeget den høitærede Minister end paastaar dette, tør jeg dog paastaa det Modsatte. Jeg tror netop, at jeg har den rigtige Opfattelse med Hensyn til denne Sag, og jeg skal søge at konstatere dette. Jeg har paa alle de Stadier, hvor denne Sag har været for, udtalt, at det Assuranceelskab, for hvilket jeg er Formand, erstatte saadan Skade, men jeg skal gjerne indrømme, at jeg maasse ikke har udtalt mig saa tydeligt og maasse ikke har draget Specialiteterne saa stærkt frem, at der ikke derved let kan være opstaaet nogen Misforstaaelse. Jeg har ikke sagt, at der i vore Love eller Vedtægter findes nogen Bestemmelse, som giver Ret til at assurere Sæd paa Marken, men jeg har sagt, at vi erstatte saadan Skade, og dette skal jeg søge her at bevise. Den høitærede Minister sagde, at han havde vore Love, og jeg veed ogsaa, at han har Selskabets Regnskaber for flere Aar, endog for Aaret 1868. Med Hensyn til Assurance af Havesager udtalte jeg, at et Forslag herom fremkom paa en Generalforsamling, og da der søltes Trang til en Forandring i denne Retning, gif Forslaget meget let igjennem. Dersom Bestemmelsen herom ikke er saa fyldestgørende, som den høitærede Minister og Andre kunde ønske, at den skulde være, er jeg overbevist om, at dersom der fremkommer et Forslag i den Retning, vil dette Forslag gaa lige saa let igjennem som det af mig nævnte andet Forslag. I Foreningens Love § 13 andet Stykke staar der: „Havesager henføres til Jødevarer,“ og de Smaaafolk, som kun drive Havesager til eget Husbrug, kunne altsaa faae den Skade, som sker paa saadanne Havesager, erstattet. Der staar vel ikke udtrykkelig Noget om, at disse Havesager ville blive erstattede, naar de staa i Haven, men Meningen er dog, at de lige saa vel skulle erstattes i saa Tilfælde, som naar de staa i Hus, thi vi vide jo Alle, at der er mange Havesager, som staa i Haven Vinteren over. Vedkommende vil altsaa faae disse Havesager erstattede som Jødevarer, hvorunder de henhøre. Endvidere tilføies der i § 13: „dog staar det dem frit for, som drive Havesager i et større Omfang, at faae disse særskilt assurerede, naar det bemærkes paa Policen,“ og jeg tror saaledes, at det er saa klart som, at 2

og 2 er 4, at dette Selskab assurere Havesager. Dette har jeg ogsaa udtalt paa det Bestemteste, men jeg har ikke sagt, at vi assurere Sæd paa Marken, levende Hegn eller Træer. Jøles der imidlertid virkelig Trang hertil, tror jeg ogsaa ganske bestemt, at vi lige saa let ville faae vedtaget en Bestemmelse herom, som vi fik vedtaget den af mig tidligere nævnte Bestemmelse. Det er min faste Overbevisning, at, dersom der virkelig er Interesse og Trang derfor, ville de forskjellige Assuranceelskaber ogsaa gaa ind paa at ordne dette Forhold. — Jeg skal nu tillade mig at oplyse enkelte Punkter i Foreningens Regnskab for 1868—69. Der findes i dette Regnskab en Post, hvor der staar: „Udbetalt Brandersatning til Husmand Lars Olsen, Sørupmark, Lørværd Sogn, for nogen Havre, der blev trampet ned ved Branden i Kommunehuset den 5te Juni 1868, taxeret til 2 Rd. 64 f.“ Denne Mand boede ved Kommunehuset, som da det var Sognets, ikke var assureret i vort Assuranceelskab, men da han, der havde assureret i vort Selskab, indkom med Begjæring til det om at faae Erstatning for Skaden, blev denne taxeret, og han fik den erstattet med 2 Rd. 64 f. Der findes dernæst en Post, hvor der staar: „Udbetalt i yderligere Erstatning til Skovrider S. P. Pedersen, Gammelstjøge, 28 Rd.“ Der staar vel her kun: „yderligere Erstatning“, men da jeg tydelig kan huske Sagen, kan jeg bestemt konstatere, at der deri var indbefattet Erstatning saa vel for lidt Sæd, som ogsaa for nogle Havesager. Desuden findes her en Post, hvori det hedder: „Udbetalt Erstatning til Husmand Peder Jørgensens Enke i Bonderup for Skade paa hendes Vintersæd, forarsaget ved Branden hos Parcelist Mads Jensen af Bonderup, taxeret til 1 Rd. 32 f.“ Denne Enke i Bonderup var ikke i vort Assuranceelskab, men Brandvesenet var indfaget til at gaa forbi hendes Mark, og da Veiene vare meget daarlige i Efteraaret, kneb de lidt ind paa hendes Mark, hvorved hun led en Del Skade. Hun fremkom da med Begjæring til Selskabet om Erstatning, og den fik hun ogsaa tilstaaet. Disse Begjæringer ere alle indkomne til Assuranceelskabet, og ingen af dem ere bleve afslaaede, men de ere alle bleve bevilgede. Man kunde vel sige, at dette er et Slags Tiggeri, at det er en Naadesag, og at der ikke er nogen Ret tilstede. Dette er vel sandt, men Assuranceelskabet har ment, at man burde erstatte saadan Skade af Humanitetshensyn, og derfor har man ogsaa gjort det. Jeg tror bestemt ogsaa, at ethvert Assuranceelskab vil kunne faae saadanne Bestemmelser ind i sine Love og Vedtægter, saaledes at Sagen kan blive ordnet ad denne Vej, og at man ikke behøver at gaa den anden Vej, som her er foreslaaet. Jeg skal altsaa gjentage, at den høitærede Minister ved feil, naar han mente, at den Naade, hvorpaa jeg havde opfattet Sagen, ikke var den rigtige; jeg maa bestemt paastaa, at det